

ಇಂಥ ದುರ್ಬಲ ಮತಿಯ ಕರುಣದಿಂದಲಿ ನೋಡು
ಮೃದುನುಡಿಯೊಳೆಮ್ಮೊಡನೆ ಮಾತನಾಡು.'

- ಇದು 'ವಚನವೇದ' ದಲ್ಲಿನ ಭಜನೆಯ ಒಂದು ನುಡಿ.
ಎಷ್ಟೊಂದು ಆರ್ತಭಾವ ಇಲ್ಲಿದೆ! ನೀನು ವಾತ್ಸಲ್ಯಮಯಿ, ನಿನ್ನ
ಕರುಣೆ ಅಪಾರ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮೊರೆ. 'ಅಮ್ಮ' ಎಂಬ
ನುಡಿಗೆ ಮನಸೋತವಳು ನೀನು. ನನ್ನೇ ಜೀವನದ ಪಯಣದಲ್ಲಿ
ನೀನಿತ್ತ ರಕ್ಷೆ ಅಪಾರ. ನಮಗರಿವಿಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಎಂತೋ ರಕ್ಷಿಸು
ತ್ತಿರುವೆ.

ಅಮ್ಮ, ನೀನು-ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಅಭಿನ್ನರು ಎಂದು ನೀನೇ
ನುಡಿದ ನುಡಿ. ಇದನ್ನು ಅರಗಿಸುವುದು ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟ ಎಂಬುದು
ಮಾನವಮಾತ್ರರಾದ ನಮಗೆ ಗೊತ್ತು. ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಒಂದು.
ಆದರೆ ಅಮ್ಮ, ನಿಮ್ಮನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸಿದಾಗ ಶ್ರೀರಾಮ
ಕೃಷ್ಣರು ಮರೆಯಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅವರನ್ನು ಭಾವಿಸಿದರೆ ನೀನಿಲ್ಲ.
ಅಭೇದಾನಂದರ ಸ್ತೋತ್ರ ನಮಗಾಶ್ವಾಸನ:

ಜನನೀಂ ಶಾರದಾಂ ದೇವೀಂ ರಾಮಕೃಷ್ಣಂ ಜಗದ್ಗುರುಂ |
ಪಾದಪದ್ಮೇ ತಯೋಃ ಶ್ರೀತ್ವಾ ಪ್ರಣಮಾಮಿ ಮುಹುರ್ಮುಹುಃ ||

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣಗತಪ್ರಾಣಳು ನೀನು. ನಿನ್ನನ್ನು ಆರಾಧಿಸಿ
ದಾಗ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಆರಾಧನೆ ನಡೆದು
ಹೋಗುತ್ತದೆ, ಎನ್ನುತ್ತದೆ ಮನಸ್ಸು. ಇದು ಸರಿ ಎಂಬುದು ನನ್ನ
ನಂಬುಗೆ.

ಅಮ್ಮ, ಈ ಪತ್ರ ಬರೆಯುತ್ತಿರುವುದು ನಿನಗೆ. ಆದರೆ ನೀನು
ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣಗತಳು. ಅವರಿಲ್ಲದೆ ನೀನಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅಮ್ಮನಲ್ಲಿ
ಏನೋ ಸಲಿಗೆ, ಪ್ರೀತಿ. ಈ ಕಾರಣ ಎಲ್ಲ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳು
ವುದು. ಹಾಗೆಂದು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರನ್ನು ದೂರ ಸರಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ.
ನಿನ್ನನ್ನೇ ಆವರಿಸಿರುವ ಅವರನ್ನು ದೂರೀಕರಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವೆ,
ಸಾಧುವೆ? ಅವರು ನಮ್ಮ ತಿಳಿವಿಗೆ ಸಿಲುಕದವರು. ಅವರನ್ನು

ಹಿಡಿಯುತ್ತಿರುವುದು ನಿನ್ನ ಮೂಲಕ. ನಿನ್ನ ಕೃಪೆ ದೊರೆತರೆ ಅವರ
ಕೃಪೆಯೂ ನಮ್ಮದಾಗಲಿದೆ. ಅವರೇ ಹೇಳಿಲ್ಲವೆ, ನಿನ್ನೆಡೆಗೆ
ಬಂದವರಿಗೆಲ್ಲ ಕೊನೆಗೆ ಮುಕ್ತಿ ನೀಡುವುದಾಗಿ. ನಿನ್ನ ಕೃಪೆ ಪ್ರೀತಿ
ನಮ್ಮತ್ತ ಹರಿದು ಬಂದಾಗ ಅವರದೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಮಿಳಿತವಾಗಿದೆ
ಯೆಂದುಕೊಳ್ಳುವೆ.

ಪೃಥಿವ್ಯಾಂ ಪುತ್ರಾಸ್ತೇ ಜನನಿ ಬಹವಃ ಸಂತಿ ಸರಲಾಃ
ಪರಂ ತೇಷಾಂ ಮಧ್ಯೇ ವಿರಲತರಲೋಹಂ ತವ ಸುತಃ |
ಮದೀಯೋಽಯಂ ತ್ಯಾಗಃ ಸಮುಚಿತಮಿದಂ ನೋ ತವ ಶಿವೇ
ಕುಪುತ್ರೋ ಜಾಯೇತ ಕ್ವಚಿದಪಿ ಕುಮಾತಾ ನ ಭವತಿ ||

ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರ ಈ ಹೃದಯತುಂಬಿ ಹಾಡಿದ ನುಡಿ
ನನಗೂ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ. ನಾನೂ ಕೂಡ ವಿರಲತರಲ ಮಗ,
ಪರಿತ್ಯಕ್ತ, ನಿನ್ನ ಮಡಿಲಿಗಾಗಿ ಹಾತೊರೆದಿರುವೆ. ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಭೇದ
ವೇಣಿಸದ ಅನುಪಮ ತಾಯಿ ನೀನು. ನಮ್ಮಂಥ ದುರ್ಬಲ
ಮಕ್ಕಳಿಗೆ, ಅಂದು ಆಸರೆಯಾಗಿದ್ದಂತೆ ಈಗಲೂ ಆಗುವೆಯೆಂದು
ಕೊಳ್ಳುವೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ನಂಬಿ, ನಿನ್ನಲ್ಲೇ ಶರಣು ಹೋಗಿ, ನೀನೇ ಎಲ್ಲ
ಎಂದುಕೊಂಡ ನನಗೆ ನಿನ್ನ ಕೃಪೆ ಹರಿಯದಿದ್ದರೆ, ಅದು ನಿನಗೇ
ಕುಂದು. ಅದಕಿಂದು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಮೊರೆ. ಕ್ಷಣಕ್ಷಣವೂ ಭವದೀ
ಕೊಚ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುತ್ತಿರುವ ನಮ್ಮನ್ನು ದಡ ಸೇರಿಸುವ
ದೋಣಿ ನೀನು.

ಈ ನನ್ನ ನುಡಿಗಳನ್ನು ನೀನು ಗಮನಿಸಿರುವೆ - ಎಂದು
ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವೆ. ಹಾಗೆಂದುಕೊಂಡೇ ಈ ಪತ್ರಕ್ಕೆ ವಿರಾಮ ಸಲ್ಲಿಸು
ತ್ತಿರುವೆ. ನಿಮ್ಮ ಅಡಿದಾವರೆಗಳಲ್ಲಿ ಅನಂತ ಅನಂತ ಶಿರಸಾಷ್ಟಾಂಗ
ನಮಸ್ಕಾರಗಳು.

ನಿಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಿರುವ
ನಿಮ್ಮ ಮಗ,
ಸದಾಶಿವ

ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಠ, ಮಂಗಳಾದೇವಿ, ಮಂಗಳೂರು - 575001

ಫೋನ್: 0824-2414412 Email: mangaloremath@gmail.com

ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶದ ಯುವಕರಿಗಾಗಿ ಆವಾಸಿ ಶಿಬಿರ

ಮಂಗಳೂರಿನ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಠವು 2015ರ ಡಿಸೆಂಬರ್ 24 ರಿಂದ 27ರ ವರೆಗೆ ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶದ ಯುವಕರಿಗಾಗಿ ಆವಾಸಿ
ಶಿಬಿರವನ್ನು ಆಯೋಜಿಸಿದೆ. ಶಿಬಿರದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಲು ಕರ್ನಾಟಕದ ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶದ ಸುಮಾರು 100 ಮಂದಿ ಯುವಕರಿಗೆ ಸೀಮಿತ
ಅವಕಾಶವಿದ್ದು, ಮೊದಲು ಬಂದವರಿಗೆ ಮೊದಲ ಆದ್ಯತೆಯನ್ನು ನೀಡಲಾಗುವುದು.

* ಶಿಬಿರಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಮದ ವತಿಯಿಂದ ಊಟ ಮತ್ತು ವಸತಿಯನ್ನು ಒದಗಿಸಲಾಗುವುದು. * ಶಿಬಿರದಲ್ಲಿ ನಿರ್ದೇಶಿತ ಧ್ಯಾನ,
ಯೋಗಾಸನ, ಭಜನೆ, ಖ್ಯಾತ ಸಂಪನ್ಮೂಲ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಂದ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ನಿರ್ಮಾಣವನ್ನು ಕುರಿತು ಪ್ರವಚನಗಳು ನಡೆಯಲಿವೆ. * ಶಿಬಿರಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ
ಆಶ್ರಮದ ವತಿಯಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ 'ಸ್ವಚ್ಛ ಭಾರತ ಅಭಿಯಾನ'ದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಭಾಗವಹಿಸುವ ಅಪೂರ್ವ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಒದಗಿಸಲಾಗು
ವುದು. * ಶಿಬಿರಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಶುಲ್ಕ ರೂ. 100/- ಮಾತ್ರ. * ಅರ್ಜಿ ಸಲ್ಲಿಸಲು ಕೊನೆಯ ದಿನಾಂಕ : 15 ಡಿಸೆಂಬರ್, 2015.

ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಾಹಿತಿಗಾಗಿ ಮಂಗಳೂರಿನ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಠದ ಕಾರ್ಯಾಲಯವನ್ನು ಫೋನ್ ಅಥವಾ ಇ-ಮೇಲ್ ಮೂಲಕ ಸಂಪರ್ಕಿಸಬಹುದು.
ಕಾರ್ಯಾಲಯದ ಸಮಯ : ಪೂರ್ವಾಹ್ನ 9 ರಿಂದ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ 12; ಅಪರಾಹ್ನ 3.30 ರಿಂದ 6.00.

ಸ್ವಾಮಿ ಅಖಂಡಾನಂದರ ಸ್ವಪ್ರತಿಸಂಚಯ

ಬಂಗಾಳಿ ಮೂಲ: ಸ್ವಾಮಿ ನಿರಾಮಯಾನಂದ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ: ಕುಮಾರಿ ಪಿ.ಉಷಾ

ಭಾಗ ೧೪

೩. ಜನವರಿ, ೧೯೩೭: ಸಂಜೆ ಬಹರಾಂಪುರ ಕಾಲೇಜಿನ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರು ಬಂದಿದ್ದರು. ಬಾಬಾ ಅವರೊಡನೆ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ನಾನಾ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಚರ್ಚಿಸಿದರು. ನಡುವೆ botany (ಸಸ್ಯಶಾಸ್ತ್ರ) ಹಾಗೂ co-education (ಸಹ-ಶಿಕ್ಷಣ) ಕುರಿತಂತೆ ಕೂಡ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದರು. ಕೊನೆಗೆ ಬಾಬಾ, “ಹುಡುಗ-ಹುಡುಗಿಯರಿಗೆ ಉತ್ತಮ ನಡುವಳಿಕೆಯನ್ನು ಕಲಿಸುವುದೇ ಶಿಕ್ಷಣ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಅಂಶ” ಎಂದರು.

“ಪಶ್ಚಿಮ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸಾಧುಗಳ ಹೆಸರಿಗೆ ‘ಮಹಾರಾಜ್’ ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಸೇರಿಸುತ್ತಾರೆ - ಗೌರವ ಸೂಚಿಸಲು ‘ಮಹಾರಾಜ್’ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ನಾವೂ ಬಳಸುತ್ತೇವೆ. ಅಶೋಕ, ಅಕ್ಷರ ಮುಂತಾದವರ ಹೆಸರಿನ ಮುಂದೆ ‘ಸಾಮ್ರಾಟ್’ ಎಂಬ ಶಬ್ದ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕು. ‘ಸಾಮ್ರಾಟ್ ಐದನೇ ಜಾರ್ಜ್’ ಎನ್ನಬೇಕು. ‘ಅಮಾನಿನಾ ಮಾನದೇನ’ - ‘ಮಾನಹೀನ ನನ್ನೂ ಗೌರವಿಸಬೇಕು.’ (‘ಮಾನದೇನ’ ಎಂಬ ಶಬ್ದವನ್ನು ಒತ್ತಿಹೇಳಿ ದರು.) ಯಾರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಸನ್ಮಾನ ಸಲ್ಲಬೇಕೋ, ಅದನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಸಲ್ಲಿಸಬೇಕು. ಒಬ್ಬ ಮುಸಲ್ಮಾನ ಫಕೀರನಿಂದ ತಿಳಿದಿದ್ದ - ‘ಮಹಮ್ಮದನ ಹೆಸರನ್ನು ಹೇಳುವಾಗಲೆಲ್ಲ ‘ಹಜರತ್’ ಎನ್ನಬೇಕು.’ ನೀನು ಇತರರನ್ನು ಗೌರವಿಸಿದರೆ, ಅವರೂ ನಿನ್ನನ್ನು ಗೌರವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ‘ಮಣಿ’ಯನ್ನು ‘ಮಣಿ ಮಹಾರಾಜ್’ ಎಂದು ಕರೆಯದಿದ್ದರೆ ನಡೆಯದು.”

ನಾಳೆ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಜನ್ಮದಿನ. ಸಂಧ್ಯಾರತಿಯ ನಂತರ ರಾತ್ರಿಯ ಒಂದು ಪ್ರಹರ ಕಳೆದಿದೆ. ಪೂಜಾರಿ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರನ್ನು (ಭಾವಚಿತ್ರವನ್ನು) ಮಲಗಿಸಿದ ಬಳಿಕ ಬಾಬಾ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, ಮರುದಿನ ಯಾವ ರೀತಿ ಪೂಜೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿದ. ಬಾಬಾ ಹೇಳಿದರು:

“ ‘ತಾಯಿ ಸ್ವೀಕರಿಸು; ತಾಯಿ, ಊಟ ಮಾಡು; ತಾಯಿ, ತೊಟ್ಟುಕೊ’ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕು. ಪೂಜೆ ಎಂದರೆ ಇದೇ ಅಲ್ಲವೇ? ಮಂತ್ರ - ಇತ್ಯಾದಿಗಳೆಲ್ಲ ಏನು? ರಾಕೂರರು ಅಷ್ಟಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂತರಾಳದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕು, ‘ಅಮ್ಮಾ, ಇದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊ. ನಿನ್ನದೇ ಆಗಿರುವ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ನಿನಗೇ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಎಷ್ಟೊಂದು ಮಂದಿ ಭಕ್ತರು ಇಂದು ನಿನಗೆ ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೆಯ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ! ನನಗೇನು ಲಭಿಸಿದೆಯೋ, ಅದನ್ನು ತಂದಿದ್ದೇನೆ. ನನಗೆ ಇನ್ನೇನೂ ಲಭಿಸಿಲ್ಲ.

ನೀನು ಇದನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ತೆಗೆದುಕೋ, ತಾಯಿ’ ಎಂದು ಕಂಬನಿಗರೆಯುತ್ತ ಹೇಳಬೇಕು. ಆಕೆ ಪ್ರಸನ್ನಳಾಗಿ ಅವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ ಎಂದು ನೀನು ಭಾವಿಸಬೇಕು.

“ಹೋಮವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ನಿನ್ನ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ಆಹುತಿ ನೀಡುತ್ತಿರುವೆ ಎಂದು ತಿಳಿ. ೨೮ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಗಳನ್ನು ತಾಯಿಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಆಹುತಿ ನೀಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ದಿನವಿಡೀ ತಾಯಿಯ ಪೂಜೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಇತ್ತ ತಾಯಿಯ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲ ಉಪವಾಸದಿಂದ ಸೊರಗುತ್ತಾರೆ. ಅತ್ತ ತಾಯಿಯ ನೈವೇದ್ಯ ಮುಗಿಯುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ಈ ರೀತಿಯ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಪೂಜೆ ಭಾವಪೂರ್ಣವಾಗಿರಬೇಕು, ತಿಳಿಯಿತೇ?”

* * *

೪, ಜನವರಿ, ೧೯೩೭: ಇಂದು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಜಯಂತಿ ದಿನದ ಪೂಜೆ. ಬೆಳಕು ಹರಿಯುವ ಮೊದಲೇ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಮಂಗಳಾರತಿ ನಡೆಯಿತು. ಬಳಿಕ ಎಲ್ಲರೂ ಬಂದು ವಿನೋದ ಕುಟೀರದಲ್ಲಿ ಬಾಬಾ ಬಳಿ ಕುಳಿತರು. ಒಬ್ಬ ಶಿವನನ್ನು ಕುರಿತ ಹಾಡನ್ನು ಹಾಡಿದ: ‘ಶಿವ ಶಿವ ಶಂಕರ ಭೋಲಾ ಮಹೇಶ್ವರ..’ ಅದರ ನಂತರ ಬಾಬಾ ಕೈಜೋಡಿಸಿ ಗದ್ದದ ಕಂಠದಿಂದ, ‘ನಾಗೇಂದ್ರಹಾರಾಯ ತ್ರಿಲೋಚನಾಯ... (ಶಿವ ಪಂಚಾಕ್ಷರ ಸ್ತೋತ್ರ)’ ಹಾಡಿದರು. ಭಕ್ತನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಹಾಡಲು ಹೇಳಿದಾಗ ಅವನು ರಾಧೆಯನ್ನು ಕುರಿತ ಹಾಡನ್ನು ಹಾಡಿದ. ಬಾಬಾ ಹೇಳಿ

ದರು: “ಅದೇಕೆ? ಜಗನ್ನಾತೆಯ ಹಾಡುಗಳು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇ?”
ತಕ್ಷಣವೇ, “ಇಲ್ಲ, ಇಲ್ಲ ; ನಮ್ಮ ತಾಯಿಯೇ ಎಲ್ಲವೂ ಆಗಿ
ದ್ದಾಳೆ” ಎಂದರು. ಭಕ್ತ ಜಗನ್ನಾತೆಯ ಒಂದು ಹಾಡನ್ನು ಹಾಡಿದ.

ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ಕಳೆದು, ಭಕ್ತಿ ಹಾಗೂ ಅನ್ನಪೂರ್ಣ ಕೊಟ್ಟ
perambulator (ಟಯರ್ ಉಳ್ಳ, ಸುಂದರವಾದ ತಳ್ಳುವ
ಗಾಡಿ) ನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಬಾಬಾ ತಾಕೂರರ ಮಂದಿರದ ಬಳಿ
ಬಂದರು. ಮುಂಭಾಗದ ಜಗಲಿಯಲ್ಲಿ ಗಾಡಿಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸ
ಲಾಯಿತು. ಬಾಬಾ ತಾಕೂರರ ಮಂದಿರದ ಕಡೆ ಕೈಜೋಡಿಸಿ,
ಭಕ್ತಿ-ಭಾವಭರಿತವಾಗಿ, ಗದ್ದದ ಕಂಠದಿಂದ ಕೂಡಿ, ಗಂಭೀರ
ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದರು:

ಕಸ್ತೂರಿಕಾಚಂದನ ಲೇಪನಾಯ್ತಿ
ಸೃಶಾನಭಸ್ತಾಂಗವಿಲೇಪನಾಯಿ ।
ಸತ್ಕುಂಡಲಾಯ್ತಿ ಚ ಫಣಿಕುಂಡಲಾಯ
ನಮಃ ಶಿವಾಯ್ತಿ ಚ ನಮಃ ಶಿವಾಯ ।

ಈ ಸ್ತೋತ್ರವನ್ನು ಹಾಡಿದ ನಂತರ ಎರಡೂ ಕೈಗಳಿಂದ ತಲೆ
ಯನ್ನು ಸ್ಪರ್ಶಿಸಿ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಿದರು. ಬಳಿಕ ಪೂಜೆ ಹಾಗೂ
ನೈವೇದ್ಯದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದು,
ವಿನೋದ ಕುಟೀರಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದರು. ಚಹಾ ಕುಡಿದ ಬಳಿಕ
ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಸೇರಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು, “ಇಂದು
ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಜಯಂತಿಯ ಪೂಜೆಯಾದ್ದರಿಂದ ಕೇವಲ
ಅವರ ವಿಷಯವೇ ನೆನಪಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಏನಾದರೂ
ಹೇಳೋಣ ಎಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದರು. ಭಕ್ತರ ಕಡೆಗೆ
ನೋಡುತ್ತ, “೧೧ ಗಂಟೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ನನಗೆ ನೆನಪಿಸಿ” ಎಂದರು.

* * *

ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ೧೧ ಗಂಟೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಬಾಬಾ
ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕಲೆತರು. ಮಲಗಿದ್ದ ಬಾಬಾ, “ಶರೀರ ಬಹಳ
ಕೆಟ್ಟಿದೆ” ಎಂದರು: ಅವರಿಗೆ ಮುಂದೆ ಏನೂ ಹೇಳಲಾಗಲಿಲ್ಲ.
ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ನಂತರ ಎದ್ದು ಕುಳಿತು ಹೇಳಿದರು: “ಇನ್ನೇನು
ಹೇಳಲಿ? ಕಾಶೀಪುರದಲ್ಲಿ ತಾಕೂರರ ದೇಹ ಇನ್ನೂ ಕೋಣೆ
ಯಲ್ಲಿತ್ತು. ಓ! ಅದಂಥ ಕರುಣಾಜನಕ ರೋದನ! ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ
ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಯಾವ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆಂದು ಯಾರಿಗೂ
ತಿಳಿಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಒಂದು ನೆಲದ ಮೇಲೆ
ಧೂಪ್ಪನೆ ಬಿದ್ದು, ‘ಅಮ್ಮಾ, ನೀನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದೆ? ನನ್ನನ್ನು ಯಾರಿ
ಗೊಪ್ಪಿಸಿ ಹೋದೆ?’ ಎಂದು ಅಳತೊಡಗಿದರು. ಶ್ರೀಮಾತೆ
ತಾಕೂರರನ್ನು ಮಾತೃಭಾವದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು - ಇದೇ
ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬೇಕಾದ ವಿಷಯ. ಇನ್ನೊಂದಿಗೂ ಶ್ರೀಮಾತೆ ಈ
ರೀತಿ ಅಳುವುದು ಕಂಡುಬರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಈ ರೀತಿ ಭಾವೋ
ದ್ವೇಗಭರಿತರಾದುದನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿರುವುದು ಇದೊಂದೇ
ಬಾರಿ.

* * *

ಸಂಜೆ ೬.೩೦ ಗಂಟೆ. ಆರತಿಯಾದ ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ
ಎಲ್ಲರೂ ಬಂದು ಬಾಬಾಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ಅವರ ಹತ್ತಿರ ಕುಳಿತರು.
ಬಾಬಾ ಹಾಲ್‌ನ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಮಾತುಕತೆಯಾಡು
ತ್ತಿದ್ದರು. ವಿಜಯಕೃಷ್ಣ ಗೋಸ್ವಾಮಿಯವರ ಅಲೌಕಿಕ ಜೀವನ
ಕಥೆ, ‘ವೈಕುಂಠ ದರ್ಶನ’ಗಳ ವಿಷಯ ಬಂತು. ನಂತರ ವೃಂದಾ
ವನ ಹಾಗೂ ಜಯಪುರದ ಒಂದೆರಡು ವಿಷಯಗಳಾದ ಮೇಲೆ
ಹಿಮಾಲಯದ ‘ದಶರಥ ಕೀ ಡಾಂಗಾ’ದಲ್ಲಿ ಬಾಬಾಗೆ ಆದ
ದರ್ಶನ ಹಾಗೂ ಅನುಭೂತಿಯ ವಿಚಾರ ಹೇಳಿದರು:

“ಹಿಮಾಲಯದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ನಿರ್ಜನ ಪ್ರದೇಶವದು. ಅಲ್ಲಿ
ನೀರು ಸಿಕ್ಕಿತು, ಕೆಳಗೆಯೇ ಝರಿ ಹರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಬಹಳ ಎತ್ತರ
ವಾದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕ ಒಂದು ತಂಗುದಾಣ. ತುಂಬಾ ಕೆಳಗಿನಿಂದ
ನೀರನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ತರಬೇಕು. ಅದಲ್ಲದೆ, ಕ್ರೂರ ಪ್ರಾಣಿಗಳ
ಭಯವೆಂದು ದನಕಾಯುವ ಹುಡುಗರು ನನ್ನನ್ನು ಅವರ
ಹಾಡಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಕೋಣೆಯ ಹೊರಗೆ
ಸುತ್ತಲೂ ಬೆಂಕಿ ಉರಿಯುತ್ತಿತ್ತು, ನಾನು ರಾತ್ರಿ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ
ಮಲಗಿದೆ. ಕೊನೆಗೆ ಆಲೋಚಿಸಿದೆ, ‘ಏನು! ಸಂಶಯವೇ?
ಏನಾಗುವುದೆಂದು ನೋಡೋಣ’ ಎಂದು ಮತ್ತೆ ಹೊರಗೆ ಬಂದು
ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತೆ. ಏನೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಅನಂತರ ಅದೇ ಎತ್ತರದ
ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಧ್ಯಾನಮಗ್ನನಾದೆ. ಹಿಂದಿನಿಂದ ತಾಕೂರರು
ಬಂದು ತೋರಿಸಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ - ಚಿನ್ಮಯವಾದ ಹಿಮಾಲಯ;
ಶಿವನ ಮೇಲೆ ನಿಂತ ಕಾಳಿ ನರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ತಾಕೂರರು
ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ:

ನೇಬೇ ನಾಚ್ ಖ್ಯಾಪಾ ಮಾಗೀ
ಬಾಚ್‌ಬೆ ಜೇ ಮಹೇಶೇರ್ ಬುಕೆ..

(ಧರಗಿಳಿದ ಜಗನ್ನಾತೆ ಉನ್ನತಳಾಗಿ ಶಿವನದೆಯ ಮೇಲೆ
ನರ್ತಿಸುತ್ತಿರುವಳು..) ”

ಅನಂತರ ಬಾಬಾ ಹೊಸದಾಗಿ ಬಂದ ಭಕ್ತನಿಗೆ ಹಾಡಲು
ಹೇಳಿದರು. ಅವನು ಹಾಡಿದ:

೧. ಜಯ ಯುಗಾವತಾರ..
೨. ಅಯುತ ಕಂಠೇ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ನಾಮ...

(ಅನೇಕ ಜನರಿಂದ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಹೆಸರನ್ನು ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ...)

ಆಗ ಬಾಬಾ, ‘ನಿನಗೆ ಜಗನ್ನಾತೆಯ ಹಾಡು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇ?’
ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಭಕ್ತ ಮಾತೆಯ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಹಾಡಿದ:

ಕಾಲೊ ಮೇಯೇರ್ ಪಾಯೇರ್ ತೊಲಾಯ್
ದೇಖೇ ಜಾ ಆಲೋರ್ ನಾಚನ್ ...

(ಕಾಳಿಯ ಪಾದದಡಿಯೊಳು ಬೆಳೆಸಿ ನರ್ತನವ ನೋಡಿ...))

೨. ಆರ್ ಲುಕಾಬಿ ಕೊಥಾಯ್ ಮಾ ಕಾಲಿ..

(ಹೇ ಜಗದಂಬೆ ಇನ್ನೆಲ್ಲಿ ಅವಿತುಕೊಳ್ಳುವೆ ನೀ..)

೩. ನಿಬಿಡ ಆಂಧಾರೇ ಮಾತೋರ್

ಚಮಕೇ ಅರೂಪರಾಶಿ..

(ಮಿರುಗುತಿದೆ ನಿನ್ನ ಅಪರೂಪರಾಶಿ, ನಿಬಿಡಾಂಧಕಾರದಲ್ಲಿ..)

ಇದಾದ ನಂತರ ಬಾಬಾ ತಾವೇ ಹಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದರು:

ಬೋಲ್ ರೇ ತರು ಬೋಲ್ - ಕಾರ್ ಉದ್ದೇಶೇ

ದಿನ ರಜನಿ ತಾಕಿಯೆ ಥಾಕೀನ್ ಉದ್ಧವ್‌ದೇಶಿ..

(ಹಗಲು ರಾತ್ರಿಯೆನ್ನದೆ ಯಾರಿಗಾಗಿ ಮುಗಿಲಿನತ್ತ ನೋಡುತ್ತಿರುವೆ, ಹೇಳುವುದಕ್ಕಿಲ್ಲವೇ, ನೀನು ಹೇಳು..)

ಬಾವುಲ್ ರಾಗದಲ್ಲಿ ಹಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದರು :

ಬಾಯಿತೇ ಪಾರ್ಲಾಂ ನಾ

ಆಮಿ ಆರ್ ಬಾಯಿತೇ ಪಾರ್ಲಾಂ ನಾ..

(ದೋಣಿಯ ಮುನ್ನಡೆಸಲಾಗದೇನೇ..)

ಹಾಡು ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಬಾಬಾ ಹೇಳಿದರು: “ರಾಮ ಪ್ರಸಾದನ ಹಾಡುಗಳು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇ? ಅವನು ಒಂದು ಲಕ್ಷ ದಾಸ ವಾಳದ ಹೂಗಳಿಂದ ಜಗನ್ಮಾತೆಯನ್ನು ಪೂಜಿಸಿದ್ದ. ಒಂದೊಂದು ಹಾಡಿಗೂ, ಒಂದೊಂದು ದಾಸವಾಳವನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿ ತಾಯಿಯ ಆರಾಧನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಅಂತೆಯೇ ಒಂದು ಲಕ್ಷ ಹಾಡುಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಲಕ್ಷ ದಾಸವಾಳ ಹೂಗಳು. ಇದೇ ಸಾಧನೆ, ಇದೇ ಸಿದ್ಧಿ. ಇವೆಲ್ಲ ರಾಕೂರರಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಿಯವಾದ ಹಾಡುಗಳು. ಅವು ರಾಕೂರರ ಭಾವದಿಂದಲೇ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿವೆ. ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಮರೆಯಬಾರದು, ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಈ ಎಲ್ಲ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಿರಿ, ಕಂಠಪಾಠ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿ. ಈಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಡಲು ಹೇಳಿದರೆ ತಕ್ಷಣ ಪುಸ್ತಕ ಹುಡುಕುತ್ತಾರೆ, ಹಾರ್ಮೋನಿಯಂ ಮೇಲೆ ‘ಗೀತಿಗುಚ್ಚ’ (ಭಜನೆ, ಹಾಡುಗಳ ಸಂಕಲನ)ವನ್ನು ತೆರೆದಿಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಹಾಡುವುದು! ನಮ್ಮ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೀಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ವನ್ನೂ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಒಂದೇ ಬಾರಿಗೆ ಹತ್ತು ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ತೆರೆದಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹಾಡುವುದನ್ನು ನಾನೆಂದೂ ನೋಡಿಲ್ಲ.”

ಒಬ್ಬ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ‘ಹತ್ತು ಗಂಟೆ ಹೊಡೆಯಿತು’ ಎಂದ. ಅದರರ್ಥ, ಇನ್ನು ಎಳಬಹುದು ಎಂದು. ಬಾಬಾ ಏರುದನಿಯಲ್ಲಿ, “ಹತ್ತು ಹೊಡೆದರೇನಾಯಿತಂತೆ? ಭಗವಂತನನ್ನು ಕರೆಯಲು ಇಂಥದೇ ಸಮಯ ಎಂದಿದೆಯೇ? ಗಡಿಯಾರ, ಗಂಟೆ ಬಾರಿಸುವುದರ ಅರ್ಥವೇನು? ಈ ದಿನ ಮತ್ತೆ ಬರುವುದೇ? ಇಂದು ಮಾತೆಯ ದಿವಸ; ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಬಾರಿ ಬರುವುದು” ಎಂದರು.

“ಭಾಗಲವುರದಲ್ಲಿ ತಂಬೂರಿ ಸಮೇತವಾಗಿ ಸ್ವಾಮೀಜಿ

ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಂಜೆಯಿಂದ ರಾತ್ರಿ, ಹನ್ನೆರಡರವರೆಗೂ ಹಾಡು ಮುಂದುವರಿಯಿತು:

ಏಲೋ ನಾ ಎಲೋ ನಾ ತ್ಯಾಮ ಕುಂಜ ತೋ ಏಲೋ ನಾ,

ರಜನೀ ಪೊಹಾಯೇ ಚಾಯ್ ತಬೂವು ಸೇ ಏಲೋ ನಾ..

(ಕೃಷ್ಣ ಬಾರದೆ ಬೃಂದಾವನದ ನಿಶುಂಜ ಕಾನನವು ಶೂನ್ಯವಾಗಿದೆ. ರಾತ್ರಿ ಕಳೆಯಿತಾದರೂ ಕೃಷ್ಣನ ಸುಳಿವಿಲ್ಲ..)

“ಹಾಡು ಮುಗಿಯುವ ಸೂಚನೆಯೇ ಇದ್ದಂತಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೋ ಮಂದಿ ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡವರು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ, ಯಾರೂ ಎಳುವಂತಿಲ್ಲ. ಇತ್ತ ಊಟ ತಣ್ಣಗಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಕೊನೆಗೆ ಅನೇಕ ಸಲ ಹೇಳಿ ಹಾಡು ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ಭಾವನೆ ಅತ್ಯಂತ ಅದ್ಭುತ.

“ಬೇಲೂರು ಮಠದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಒಂದೊಂದು ದಿನ ಪೂರ್ವಜನ್ಮ, ಜನ್ಮಾಂತರ - ಇವೆಲ್ಲ ಇವೆಯೇ, ಇಲ್ಲವೇ ಎಂದು ತರ್ಕ, ವಾದಗಳನ್ನೇರ್ಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ಎರಡು ಪಕ್ಷಗಳಿರುತ್ತಿದ್ದವು. ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಮಧ್ಯಸ್ಥಿಕೆ ವಹಿಸಿ, ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಒಂದೊಂದು ಪಕ್ಷವನ್ನು ಸೇರುತ್ತ, ವಾದಿಸಲಾಗದಿದ್ದವರಿಗೆ ಉತ್ತರ ಜನ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದರು. ರಾತ್ರಿ ೨ ಗಂಟೆಯವರೆಗೂ ತರ್ಕ ನಡೆದು, ನಂತರ ನಿದ್ರೆ. ನೋಡಿದೆಯಾ? ನಾವಿರುವಾಗಲೇ ನೀವು ಹೀಗೆ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ. ಮುಂದೇನಾಗುವುದೋ ನೀನೇ ಊಹಿಸಿ ನೋಡು. ೧೦ ಗಂಟೆಗೇ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಶುಕಡಿಕೆ ಬಂತು. ಗೊರಕೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತ ನಿದ್ರಿಸುವ ಬಯಕೆ! ಇಂದು ರಾತ್ರಿ, ಊಟದ ಗೊಡವೆ ಇಲ್ಲ, ಆದ್ದರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ನಾಮದ ಹಾಡು ಹಾಡೋಣ ಎಂದುಕೊಂಡರೆ ಈ ಅವಸ್ಥೆ! ಬೇರೆ ದಿನ ಭೋಜನದ ಗಂಟೆ ಹೊಡೆದರೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಯಾರು ತಾನೆ ತಡೆಯುವರು? ಊಟ ಹಾಗೂ ನಿದ್ರೆ! ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಬಂದಿದ್ದೀರಾ?

“ಮಹಾರಾಜ್ (ಸ್ವಾಮಿ ಬ್ರಹ್ಮಾನಂದರ) ಮಾತುಗಳು ‘ಉದ್ಬೋಧನ’ದಲ್ಲಿವೆ : ಯೋಗಿಗೆ ೪ ಗಂಟೆ ನಿದ್ರೆ, ಭೋಗಿಗೆ ೬-೮ ಗಂಟೆ ನಿದ್ರೆ. ನೀವು ಯೋಗಿಗಳು, ನೀವು ಭಗವಂತನನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು. ನೀವು ಹೇಗೆ ನಿದ್ರಿಸುವಿರಂತೆ? ಭಗವಂತನನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕೆಂಬ ಬಯಕೆಯಿರುವವನು ಆತನನ್ನು ಪಡೆಯುವವರೆಗೆ ಹೇಗೆ ತಾನೆ ನಿಶ್ಚಿಂತನಾಗಿ ನಿದ್ರಿಸಬಲ್ಲ? ‘ಅಯ್ಯೋ, ನನಗೆ ಇನ್ನೂ ಭಗವಂತನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವಾಗಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ!’ ಎಂದು ಅವನ ಜೀವ ರೋದಿಸುವುದು. ಅವನಿಗೆ ಜೀವನವೆಲ್ಲ ಅಂಧಕಾರಮಯ, ಅವನಿಗೇನೂ ರುಚಿಸದು. ಭಗವಂತನ ನಾಮವನ್ನು ಹೇಳಲು ಸ್ಥಳ, ಕಾಲಗಳ ನಿಬಂಧನೆಯಿದೆಯೇ? ನಿನ್ನ ಗಡಿಯಾರ ಒಡೆದು ಬಿಸಾಕಿ ಬಿಡು - ಅವೆಲ್ಲ ಬಂಧನಗಳು. ಸೂರ್ಯ - ಸೂರ್ಯನಿಂದ ತಾನೇ ಸಮಯದ ಆರಿವು ಉಂಟಾಗುವುದು?.. ಇರಲಿ, ಹಾಡು.”

‘ಹತ್ತು ಗಂಟೆ ಹೊಡೆಯಿತು’ ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯೇ ಹಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದ - ‘ನಾಹಿ ಸೂರ್ಯ ನಾಹಿ ಜ್ಯೋತಿಃ..’ ಬಾಬಾಗೆ

ಇನ್ನು ಸುಮ್ಮನಿರಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆಯೇ ಮೋಣ ಕಾಲಿನ ಮೇಲೆ ತಬಲಾ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು, ತಾಳ ಹಾಕುತ್ತ ಮನ ಮೋಹಕ ಹಾಗೂ ಗಂಭೀರ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ರಚಿಸಿದ ಹಾಡು ಗಳನ್ನು ತಾವೇ ಹಾಡತೊಡಗಿದರು:

೧. ನಾಹಿ ಸೂರ್ಯ, ನಾಹಿ ಜ್ಯೋತಿಃ ನಾಹಿ ಶಶಾಂಕ ಸುಂದರ,
ಭಾಶೇ ವೈರೋಮೇ ಭಾಯಾ ಸಮ ಭಬಿ ವಿಶ್ವೇ ಚರಾಚರ

೨. ಏಕರೂಪ ಅರೂಪ - ನಾಮ ವರಣ,
ಅತೀತ - ಆಗಮೀ - ಕಾಲ - ಹೀನ
ದೇಶಹೀನ, ಸರ್ವಹೀನ - ನೇತಿ ನೇತಿ ವಿರಾಮ ಯಥಾಯ್ | ..
ಜೇಯ್ ಸೂರ್ಯ ತಾರೀ ಕಿರಣ್; ಸೇಯಿ ಸೂರ್ಯ ಸೇಯಿ ಕಿರಣ್

ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಈ ಸಾಲನ್ನು ಅದೆಷ್ಟು ಬಾರಿ ಹಾಡಿದರೋ! ಎಲ್ಲರೂ ಗಂಭೀರ, ಶಾಂತ ಮೌನದಿಂದ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ. ಮಧ್ಯ ರಾತ್ರಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಗಡಿಯಾರ 'ಥಣ ಥಣ' ಎಂದು ೧೨ ಗಂಟೆ ಬಾರಿಸಿತು. ಬಾಬಾ ಮತ್ತೆ ತಬಲಾ ತಾಳದೊಂದಿಗೆ ಹಾಡ ಲಾರಂಭಿಸಿದರು.

೧) ತಾಢ್ಯಯಾ ತಾಢ್ಯಯಾ ನಾಚೀ ಭೋಲಾ | ಬಂ ಬಬ ಬಾಚೀ ಗಾಲ
ಡಿಮಿ ಡಿಮಿ ಡಿಮಿ ಡಮರು ಬಾಚೀ ದುಲಿಭೆ ಕಪಾಲ ಮಾಲಾ ||..

(ಆದೋ ಅಲ್ಲಿ ಪರಮಶಿವನು ನರ್ತಿಸುವನು ಮೋದದಿ...
ಕೊರಳ ಸುತ್ತ ಮುಂಡಮಾಲೆ..)

-ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ಈ ಎರಡು ಸಾಲುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವೆ ಹಾಡಿದರು.

೨) ನಾಚಿ ಬಾಹು ತುಲೇ ಭೋಲಾ ಭಾವೇ ಭೂಲೇ...

(ಭಾವದಿಂದ ಮೈಮರೆತು ಪರಮಶಿವನು ನರ್ತಿಸುವನು..)

ಈ ಹಾಡಿನ ಒಂದೆರಡು ಪಲ್ಲವಿಗಳನ್ನು ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅವರ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಮುಗುಳ್ಳಿಗೆ ಹೊರಸೂಸಿತು. ಅವರ ಕೂದಲುಗಳು ಜಟೆಯಂತೆ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಜೋಲಾಡುತ್ತಿದೆ, ಅವರು ಭಾವುಕರಾಗಿ ತಲೆಯಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ದೃಷ್ಟಿ ಅರ್ಧನಿಮೀಲಿತವಾಗಿದೆ, ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಶಿವನೇ ಭಾವೋನ್ಮತ್ತನಾಗಿರುವಂತೆ. ಹಾಡಿನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಾಲನ್ನೂ ತಡೆತಡೆದು ಅವರು ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಎಂತಹ ಸುಂದರ, ಅಪೂರ್ವ ದಿವ್ಯಮೂರ್ತಿ! ಮನುಷ್ಯನೇ ಅಲ್ಲವೆಂಬಂತೆ! ಹಠಾತ್ತನೆ ಮತ್ತೆ ಉನ್ಮತ್ತರಾಗಿ, ತಲೆಯಾಡಿಸಿ ಕೂದಲೆಲ್ಲ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಜೋತಾಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಹಾಡತೊಡಗಿದರು, 'ತಾಢ್ಯಯಾ ತಾಢ್ಯಯಾ ನಾಚೀ ಭೋಲಾ| ಬಂ ಬಬ ಬಾಚೀ ಗಾಲಾ..' ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಡುವಂತೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆದೇಶಿಸಿದರು. ಈ ಹಾಡನ್ನೇ ಅವರು ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಹಾಡಿದರು. ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಬಾಬಾ ಮೌನ ತಾಳಿದರು. ಉಳಿದವರೆಲ್ಲರೂ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆಯ. ಹಾಡು ನಿಂತಾಗ ಬಿಗಿದ ಗಂಟಲಿನಲ್ಲಿ ಬಾಬಾ ಮತ್ತೆ ಹಾಡತೊಡಗಿದರು.

೧) ಮನೇರ್ ಕಥಾ ಕಹಿಬೇ ಕೀ ಶೇಯಿ....
ದರದೀ ಬಿನೇ ಪ್ರಾಣ್ ಬಾಚೀ ನಾ

(ಎಂತೊರೆಯಲಿ ಸಖ ನನ್ನದೆಯೊಳಗನು....
ನನ್ನೇ ವೃಥೆಗನುಕಂಪಿಸುವುದೆ ಎಲ್ಲಿದೆ...)

೨) ರಾಂಗಾ ಜಬಾ ಕೇ ದಿಲೋ....

ಪೊರಿಯೇ ದೇ ನಾ ಮಾಥಾಯ್ ದುಟೊ

(ರಂಗುರಂಗಿನ ಹೂವನಾರಿಟ್ಟರಮ್ಮ ನಿನ್ನಡಿಗೇ? ಆವುಗಳೆರಡನ್ನೂ
ಇಡಬಾರದೇ ನೀನು ನನ್ನ ಮುಡಿಗೇ?)

“ಆಹ! ತಾಕೂರರ ಬಳಿ ಈ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಹಾಡುತ್ತ ರಾತ್ರಿ ಯೆಲ್ಲ ಕಳೆದಿದ್ದೇವೆ. ಅಯ್ಯೋ! ಈ ನಿದ್ರೆಯೆಂಬುದೇ ಮನುಷ್ಯ ನಿಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆಸಿರುವುದು; ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಅದು ಪ್ರಜ್ಞಾ ಶೂನ್ಯನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದೆ. ತಾಕೂರರನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು, 'ಮನುಷ್ಯನಾಗ ಬೇಕಾದರೆ 'ಮಾನ್-ಹುಶ್' ಆಗಬೇಕು (ಅಂದರೆ, ಆತ್ಮಗೌರವ ಜಾಗೃತವಾಗಬೇಕು). ಹೀಗಾಗಬೇಕಾದರೆ ಆತನನ್ನು, 'ದೀರ್ಘ ಕಾಲ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ನಿದ್ರೆಯನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿಸು' ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸು. ತಾಕೂರರು ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲ ಸೊಳ್ಳೆ ಪರದೆಯ ಒಳಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಭಗವಂತನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸು ತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಜನ ಭಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ನಿದ್ರೆಯೆಂಬುದೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಹೋದವರೂ ಕೂಡ 'ನಿದ್ರೆಯನ್ನೇ ನಿದ್ರೆಗೆ ಅಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು.' ಇನ್ನು ನನ್ನದೇನು ಹೇಳಲಿ? ಅವರೆದುರು ನಾನು ಅಲ್ಪವ್ಯಕ್ತಿ - ನನಗೆ ೨ಗಂಟೆಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ನಿದ್ರಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚುಕಾಲ ನಿದ್ರಿಸಿದರೆ ನನಗೆ ನಾಚಿಕೆಯೆನಿಸುತ್ತದೆ. ನಿಮಗಾದರೋ, ಮುಂಜಾನೆಯೇ ಎದ್ದು ಕುಳಿತು ಸ್ವಲ್ಪ ತಾಕೂರರ ನಾಮಜಪ ಮಾಡೋಣ ಎಂದು ಅನ್ನಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಏನಿದು? ನಮಗೆ ಮಠದಲ್ಲಿ ಮಂಗಳಾ ರತಿಯ ನಂತರ ಮಲಗಲು ತುಂಬಾ ನಾಚಿಕೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. 'ತಾಕೂರರು ಎದ್ದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ನಾನಿನ್ನೂ ಮಲಗಿಯೇ ಇದ್ದೇ ನಲ್ಲಾ, ಛಿ ಛಿ!' ಎಂದು ಅಲ್ಲೇ ಮೈಮುರಿದು ಎದ್ದುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದೆ.

“ಆದರೆ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಆಹಾರದ ಅಗತ್ಯವಿದ್ದಂತೆಯೇ ನಿದ್ರೆ ಕೂಡ ಬೇಕು. ನೀವು ನಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೀರಿ - ತಾಕೂರರ ಮಕ್ಕಳ ಹತ್ತಿರ - ಯಾರು ನಿದ್ರೆಯನ್ನೇ ನಿದ್ರೆಗೆ ಅಟ್ಟಿದ್ದರೋ ಅವರ ಹತ್ತಿರ; ಅವರಿಂದ ನೀವು ಕಲಿತದ್ದಾದರೂ ಏನು? ಸ್ವಲ್ಪ ವಾದರೂ ಕಲಿಯಿರಿ. (ಆಗ ರಾತ್ರಿ ೧.೩೦ ಗಂಟೆ) ಸ್ವಲ್ಪ ರಾತ್ರಿ ಆಗಿಹೋಗಿದೆಯೆಂದು ನೀವೆಲ್ಲ ಎದ್ದು ಹೋಗಲು ಚಡಪಡಿಸು ತ್ತಿದ್ದೀರಿ! ನಾನಾದರೋ ಮುದುಕ! ಇದು ಅಸ್ವಸ್ಥ ದೇಹ; ದಿನ ವೆಲ್ಲಾ ಉಪವಾಸವಿದ್ದೇನೆ. ಕುರ್ಚಿಗೊರಗಿಕೊಂಡು ನಿಮಗಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದೇನೆ. ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ, ನಾನೇ ಸ್ವತಃ ಹಾಡು ತ್ತಿದ್ದೇನೆ, ಇಷ್ಟೊಂದು ಬಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ - ಆದರೂ ನಾನು ಆಯಾಸಗೊಂಡಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪವೂ ತೂಕಡಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದೆಲ್ಲಾ ಆದ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೇನು ನಿದ್ರೆ? ನೀವಾದರೋ ಬೆಳಗ್ಗೆ ೭ ಗಂಟೆಯ ವರೆಗೂ ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಿಂದ ನಿದ್ರಿಸುತ್ತೀರಿ.